

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ

ΒΙΒΛΙΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΙΩΣ

ΚΩΝΣΤ. ΤΡΕΠΕΚΑΝ ΚΑΤΣΑΒΕΛΗΣ

Βραβευθείς

ὑπό τὸ φευδώνυμον Ζήτη ή Ἐλλάς εἰς τὸν 74ον Δαγωνισμὸν τῶν Δύσεων.

Γάιδε «Διάπλασιν» δ. 3. σελ. 183]

ΑΙΜΙΛΙΑ ΧΩΒ

[ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΕ'. (Συνέχεια)

— Εἶναι ἐντελῶς σύμφωνος μὲ τὴν γνώμην τῆς κυρίας Οὐίξ, ἀπήντησεν ἡ Αἰμιλία.

— Λοιπόν, διὰ νὰ εἰσθε συνεπής εἰς τὰ φρονήματά σας, αὐτὸ θὰ εἰπῇ ὅτι θαυμάζετε καθ' ὑπερδολὴν τοὺς γένους Φέττυπλας...

· Η Αἰμιλία ἥρχισε νὰ γελᾷ· ἀλλὰ ἡ κυρία Οὐίξ ἀπήντησε ζαρόνουσα τὰ φρύδια τῆς:

— Θὰ ἐπροτιμοῦσα νὰ ήσουν τόσου σοδαρός, δύον εἶναι αὐτοὶ οἱ νέοι.

— Μείνατε ήσυχη, γιαγιά, θὰ γίνω σοδαρός διὰ τὸ ἔλθη ὁ καρός μου. Νά, κυττάζετε πᾶς μοιάζω κι' ὅλας μὲ τὸν Ίωδ.

Καὶ ἐμικρήθη τόσον ἀστεῖα τὴν ἀδεξίαν στάσιν τοῦ κατέμενου τοῦ Ίωδ, ωστε καὶ ἡ γιαγιά του ἀκόμη δὲν ἔκρατήθη· ἡ ἔχαμογέλασεν.

— Αὐτοῦ τοῦ εἶδους οἱ ἀνθρώποι, προσέθεσεν ἐν εἴδει σύμπερασματος, εἰμπορεῖ νὰ ἔχουν παιδεῖαν, ἀλλὰ ποτὲ δὲν ἔχουν πραγματικὴν ἀγωγὴν καὶ ἀνατροφήν.

— Καὶ ὅμως, μερικοὶ ἔχουν! ἀνέκραξεν ἀκουσίως ἡ Αἰμιλία.

— Γνωρίζετε κανένα τέτοιον;

— Βεβαίως.

— Εἰπέτε μου ἐνα καὶ μόνον ποῦ νὰ

ἔχῃ τρέπους τῆς ἀνθρωπιᾶς, τούλα-χιστον!

— Ό Κάρολος Πρέστων...

— "Α! αὐτὸς ὁ φοίνιξ διὰ τὸν ὄποιον δὲν μὲ πιστεύετε; καὶ τώρα ἀκόμη δὲν εἰμπορῶ νὰ περιορίσω τὸν ἑαυτόν μου καὶ νὰ μήν εἴμαι εὔθυμη, ὅταν δὲ βλέπω τὸν ήλιον νὰ λάμπῃ ἔξω, ἔτοι μοῦ ἔρχεται ν' ἀφήσω ἔλευθερα τὰ παιδάκια νὰ πάνε εἰς τὰ χωράφια ἔξω, καὶ νὰ τρέξω μαζί των νὰ πάσσω πεταλούδες.

— "Ἔπικορόμος; ω! ὅχι, εἶπεν ἡ Αἰμιλία μὲ θυμωμένην φωνήν.

— "Τηρέτης, τότε, ἀν το προτι-

μάτε ἔτοι λέγουν διὰ εσεῖς τοῦ ἑμάθετο

ὅσα γράμματα ξεύρεις.

— Τί ἀστείον! ἀνέκραξεν ἡ Αἰμιλία καὶ ἐσκηνώθη κατακύκνη ἀπὸ τὴν ἀγανάκτησίν της τοῦ ἔθως μόνον μερικάς συμβουλάς, πῶς νὰ μάθῃ τὴν ἀριθμητικὴν. "Οσον αφορᾷ τὸ γεγονός διὰ ἔξουσεν ἐργαζόμενος εἰς τὸ σπίτι τοῦ παπού μου, δὲν εἶναι ἀνάγκη νά τον γνωρίζῃ κανεὶς διὰ νὰ συλλογισθῇ διὰ δὲν πρέπει νὰ τὸν κατηγορῇς δι' αὐτὸς οὔτε τόσο-δά. Μᾶλλον προς τιμήν του εἶναι αὐτὸς τὸ πράγμα, παρὰ πρὸς κατηγορίαν του.

— Καὶ ἔζηλθεν ἀπὸ τὸ δωμάτιον διὰ νὰ κάμη καταφαγεστέραν τὴν δυσαρέσκειά της.

— Εἶναι θυμασία, ὅταν ἀνάδη ἔτοι, εἶπεν ἡ Εὐγένιος Πάλμερ μετὰ τὴν ἀναχώρησίν της. Εἶναι ὅμως φοβερὸς καὶ τὸν οὐρανούρος ἡ χρακτήρη της. Τὸ καλὸ δι' αὐτὴν εἶναι διὰ εἰς μίαν ἡμέραν πλουσιωτάτη. Πόσα λέγουν διὰ θὰ τῆς ἀρίστης;

— Ετάνω κάτω ἔως πεντακόσιες χιλιάδες φράγκα, ἀπεκρίθη ἡ θεία του, ἡ κυρία Ιωνάθαν, χωρὶς νὰ ὑποπτεύθῃ διὰ ἐπαγελάμβανεν ἀπλῶς τὰ λόγια τῶν τριῶν.

— Άλλα οὕτω ἔγραφετο ἡ ιστορία εἰς τὸ Κεμπατσέτον, ἀφοῦ ἐπεργοῦσεν ἀπὸ τὸ στόμα τῆς μίς Χάκκετ καὶ διεδίδετο ἐπενελάμβανεν ἀπλῶς τὰ λόγια τῶν τριῶν.

— Ποιοὶ εἶναι οἱ καλλίτεροι ποταμοὶ διὰ τὴν ναυτιλίαν;

— Καὶ νὰ ἔρωτά τέτοια πράγματα ἔνα πακίδιο ἔξ έτῶν, τὸν Τέδδην Απλεμπῆ! Ο κατέμενος ὁ μικρὸς ἐκύτταξε πρῶτα τὰς τέσσαρας γωνίας τοῦ δωματίου, ἐπειτα τὸ ταβάνι, ἔξυσε τὸ μέτωπόν του, καὶ τέλος ἀπεκρίθη:

— Οἱ ποταμοὶ τοῦ γλυκοῦ νεροῦ!

— Αὐτὴ ἡ ἀπόκρισις ἔκαμεν εὐθυμότατον τὸν κ. ἐπιθεωρήτην, ὁ ὄποιος ἔλαβε κατόπιν τὴν αὐθάδειαν νὰ φιλομετρήσῃ τὰ τετράδια τῶν ἑκθέσεων, ποῦ ἡσαν μεγάλο χαρτοφυλάκιον μου τὸ ὄποιον κλείσει μὲ κλειδί· λέγω ἵσως, διότι μὲ μερικοὺς ἀνθρώπους ποτὲ δὲν εἶναι κανεὶς βέβαιος διὰ τίποτε.

— Αἱ μαθήτραι μου, δύον περνά ὁ καρός, γίνονται καλλίτεραι, κ' ἔγω καθημερινῶς ἀγαπῶ περισσότερον τὸ ἔργον τῆς διδοκαπαλίσσης. Μόνον ποῦ μὲ γερνά πολύ μοῦ φαίνεται διὰ ἔχω διπλασίαν ἡλικιαν ἀπὸ τὴν πραγματικήν, θ' ἀποζημιωθῶ δύμας κατὰ τὰς διακοπάς διὰ θὰ εἴμαι τότε μεγάλη δύως

10 Ιουλίου.

— Η κυρία Ιωνάθαν Οὐίξ μὲ παρεκάλεσε νὰ μείνω εἰς τὸ σπίτι της ἔως

τὰς διακοπάς πρέπει νὰ ἔρωτήσω τὴν παρμά τι πρέπει νὰ κάμω...

30 Ιουλίου.

— Τὸ μικρότερο παιδάκι τῆς κυρίας Απλεμπῆ εἶναι πολὺ ὄρρωστος χότε, τὸ ἔκρατησα εἰς τὴν ἀγκαλιά μου καὶ τὸ ἔπειρατήσα ἐπὶ μίαν φρενί, ἐνῶ ἡ δυστυχισμένη μητέρα του ἀνεπάνετο ὀλίγον.

4 Αὐγούστου.

— Τὸ μαρῷ τῆς κυρίας Απλεμπῆ δύο πηγαίνει καὶ ἀτυχῆ ἔκεινην ἀπάντησίν του. Καὶ ἀν ὑποτεθῆ διὰ «δὲν ἔχει ἀνατροφήν», ως λέγει ὁ κ. Πάλμερ, τὸ ἀντιλαμβάνεται τελείως, ἀν καὶ πολὺ ἀργά, διάκονος πίπτη ἔξω εἰς τὰ ζητήματα τῆς συμπειριφορᾶς. "Εκαμα διὰ τὸν ἡδυνάμην διὰ νὰ τὸν ἐνθαρρύνω τὸν παρεκάλεσαν νὰ μου ἔξηγησῃ μίαν λατινικήν φράσιν, τῆς ὄποιας τὸ νόημα μοῦ ἐφαίνετο σκοτεινόν, καὶ κατώρθωσεν ἐπὶ τέλους νά τὸν κάμω νὰ πάρῃ θάρρος.

5 Αὐγούστου.

— Τὸ παιδάκι ἀπέθανε· ἀλλὰ θὰ τὸ πιστεύετε; ὁ θάνατός του ἡτο εὐλογία, οὐτως εἰπεῖν, δι' ὅλην τὴν οἰκογένειαν τοῦ δυστυχισμένου μωροῦ! Εἶχε μηνιγγίτιδα, ἡ ὄποια ἀπεδόθη εἰς τὸ διὰ ὅπατρας του, μίαν ἡμέραν ποῦ ἡτο μεθυσμένος, τὸ ἄφισεν ποτέ τὰ χέρια του, καὶ τὸ μαρῷ ἐπεισέν. Ο κ. Απλεμπῆς τὸ ἀγαποῦσε πολὺ. Τόσον κατάκαρδα ἐλυτήση διὰ τὸ εἶδε νὰ πεθαίνῃ, τόσον βαθέως ἡσθανθήσα τὰ τύφεις τοῦ συνεδότους, ως τε ωραῖσθη ἐπὶ τὸν μικροῦ ἔκεινου ἀφύγου σώματος νὰ μήν πήρῃ ἀλληγορικά ποτά· διὰ τὸ παρακλήσεις τῆς συλλόγου του δέν ἡδυνήθησαν νὰ κάμουν, ἐκείνο τὸ κατέμενο μικρὸ τὸ κατώρθωσεν!"

6 Αὐγούστου.

— Τὸ παιδάκι της συμπειριφορᾶς τὸν μικρὸν Τόμην ὅλα τὰ παιδάκια τοῦ σχολείου ἐπήρεν τοῦ καρδιάς του, διότι ἡσθανθήσα τὸν τάρον του, εἰς τὸ νεκροταφεῖον τοῦ Οὐίξ, ἐκεὶ ἐπάνω εἰς τὸν λόφον. Κοιμήσου ἐν εἰρήνῃ, ἀγγελούσδι μου! ἔκαμες ἐσύ εἰς τὴν βραχεῖάν σου ζωὴν περισσότερον καλόν, παρὰ ἀν ἔξουσες μακρὰ ἔτη!

7 Αὐγούστου.

— Εθαψαν σήμερον τὸν μικρὸν Τόμην· ὅλα τὰ παιδάκια τοῦ σχολείου ἐπήρεν τοῦ καρδιάς του, εἰς τὸ νεκροταφεῖον τοῦ Οὐίξ, ἐκεὶ ἐπάνω εἰς τὸν λόφον. Κοιμήσου ἐν εἰρήνῃ, ἀγγελούσδι μου! ἔκαμες ἐσύ εἰς τὴν βραχεῖάν σου ζωὴν περισσότερον καλόν, παρὰ ἀν ἔξουσες μακρὰ ἔτη!

— Αὔριον, — γενική ἐπιθεωρασίς καὶ δημόσιαι ἔξετάσεις ἐπὶ παρουσίᾳ ὅλων τῶν γονέων τῶν μαθητῶν. Νάμε κλατε, κυρία Φάγγη!

(Επειτα συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

(Κατὰ τὸ ἀγγελικὸν τῆς Σοφίας Μάι)

Ο ΓΥΡΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΠΟΛΥ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΛΑ'

— Ο Παυλῆς ἐπῆγε τότε πρὸς τὸ μέρος τῶν ναυαγῶν, ποῦ ἔτρεξαν καὶ αὐτοὶ νά τὸν πλησίασουν, καὶ ἐπέταξε θριαμβευτικῶς ἐπάνω στὴν ἄκμην ἐνα ζώων πολὺ μακρού. Τὸ ζώων αὐτὸς στρηφογυρίζει καὶ ἀνασηκονεταί, καὶ κάνει τὸν κύριον Μπέμπην νὰ κατατρυπάξῃ.

— Ως καὶ ὁ Λουλοῦ δὲν τίθεται στέκεται σαστισμένος.

— Πιάστο! πιάστο! τοῦ λέγει δὲν ἔχει τὴν συνήθειαν νὰ κάμη ἐπισκέψεις· ἀλλὰ νομίζω διὰ καὶ ὁ ίδιος

νω στὸ κεφάλι τοῦ φοβεροῦ ζώου, ὁ γενναῖ

κλαδί έγδος δένδρου, και τὸ κρεμνὴ ἐκεὶ ἀπὸ τὸν λαιμόν, ἀφοῦ τὸ ἔσσε πρώτα μ' ἔναν σπάγον. "Υστερα μὲ τὸ κλαδευτηράκι του, ποῦ εἶχε φυλαγμένο στὴν τσέπη του, χαράζει τὸ πετοῖ τοῦ χειλοῦ, και τὸ γέρνει, ἀκριῶς ὅπως βγάζομεν τὴν κάλτσα ποῦ την τραβήσουμε καὶ γυρίζει ἀνάποδα.

— "Αλήθεια, λέγει ὁ πλοιάρχος, μπορεῖ καὶ νάνε χέλι, ἀλλὰ ἐμεῖς δὲν εἴμαστε Ἐσκιμώοι γιὰ νὰ φέμες ωράδιο.

"Η δεσποκύς Κική κάμνει ἀπὸ μέσα της τὸν συλλογισμὸν διτὶ καλλίτερα νὰ φάνε ωράδιο παρὰ νὰ φάνε τὸν καΐμενο τὸν Παυλῆ.

Ο Παυλῆς, — τὴν δουλειά του! Βγάζει ἀπὸ τὴν τσέπη του ὄσκα καὶ πυρόβολα: Ήστερα, μαζεύει φύλλα καὶ ζερόκλαδα, καὶ ἀνάβει κοντὰ σ' ἓνα βράχο ποῦ εἶνε κοντά στὸ ποτάμι, μιὰ ωράδα φωτιά. Καὶ θετερά ἀπὸ ὄλγην ὥραν, τὸ χέλι, κομμένο μικρά κομμάτια, ἀπλόνεται ἐπάνω σ' ἀναμένα κάρβουνα.

("Επεται συνέχεια) Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

Η ΑΝΑΚΑΤΟΣΟΥΡΑ

"Αν ταιριάζῃ σὲ κορίτσι αὐτὸς ὁ ἄσχημος τίτλος, τότε ἡ μικρή μου φιληγάδα Νίνα εἰμπορεῖ νὰ τὸν φέρῃ, και μὲ τὸ παραπάνω. Διότι ἀλλο δὲν κάμνει καθημερινῶς παρὰ νὰ ἀνεβοκατεβαίνῃ τὲς σκάλες, νὰ ἀνακατεύεται εἰς τὴν κουζίναν, νὰ μπερδεύεται εἰς τὸ πλυσταρέι, νὰ "φυτρόνη ἐπὶ τέλους, ἐκεὶ ὅπου δέν τὴν σπέρνουν" — ὅπως λέγει ὁ περιβολάρης τοῦ ἔξοχικού σπιτιού των.

Καρέκλα δὲν εἰμπορεῖ νὰ μετακινηθῇ εἰς τὸ σπίτι, χωρὶς νὰ τρέξῃ καὶ αὐτῇ νὰ βοηθήσῃ, — νὰ είπῃ τὴν γνώμην της τούλαχιστον.

Τὴν ἄλλην φορά, αἱ ὑπήρξει τέταρτη εἰς τὴν αὐλήν, τὰ στρώματα καὶ τὰ σκεπάσματα διὰ νὰ τὰ τινάξουν. Νά, και ἡ Νίνα μας πάρουσα! Πηγαίνει καὶ κάθεται ἐπάνω-ἐπάνω στὰ στρώματα, ποῦ ἡσαν σάνα σωρός.

— Τώρα, κυρία Νίνα, τὴς λέγει ἡ Μαρία ἡ καμαρέρα, κάνε μου τὴ χάριν, καὶ κατέβασαι εἰς τὴν αὐλήν, τὰ στρώματα καὶ τὰ σκεπάσματα διὰ νὰ τινάξωμε τὰ στρώματα μαζὶ μὲ τὴν Κυριακούλα, και σὺ δέν εἶσαι στρώμα, γιὰ νὰ σε τινάξωμε καὶ σένα.

— "Ο! νὰ σας βοηθήσω κ' ἔγω! λέγει ἡ Νίνα, καὶ ἀπάζει μὲ τὰ χεράκια της τὴν ἄκραν μιᾶς μάλινης κουβέρτας.

"Επιασεν ἡ Μαρία τὴν ἄλλην ἄκραν, ἡ Κυριακούλα ἡ μαγειρίσσα τὰς ἄλλας ἐσυλλογίστηκε ἀπὸ μέσα της ἡ Νίνα. Τρώγονται ἀράγε; ; "Ηθελα νάχευγε ὁ Γιακουμῆς γιὰ νὰ πάρω μερικά νὰ ίδω τὲ εἶνε.

— Άλλὰ τὸ τίναγμα ἡτο τόσον δυνατόν, ώστε ἡ ἄκρα της Νίνας τὴς ἔφυγεν ἀπὸ τὰ χεράκια της, και ἡ Νίνα ἐκαλίσθη καταγῆς.

— Εἶδες ποῦ ἀνακατεύεται στὲς ἔνεγκους δουλειές; Στάσου νὰ δούμες μὴν ἐκτύπωσες . . . τῆς λέγει ἡ Κυριακούλα:

— Δὲν εἶγε τίποτε, ἀπαντᾷ ἡ Νίνα. Καὶ ἔβαλε τὰ δυνατά της διὰ νὰ μὴν κλάψῃ, ἀν καὶ μὲ τὸ πέσιμον ἐκεῖνο εἴχε κτυπήσθη ἀρκετά δυνατά.

"Αφησε λοιπὸν τὰ στρώματα, και ἐτρέξε στὴν κουζίνα, νὰ βοηθήσῃ, ἐκεῖ. "Άλλὰ ἡ Κυριακούλα εἴχε τὴν πρόνοιαν νὰ κλειδώσῃ τὴν θύραν τῆς κουζίνας, διὰ νὰ μὴν ἔμβη ἐκεῖ κατὰ τὴν ἀπὸ σίδην τῆς ἡ μικρά μας δεσποτίνας.

— "Αγ! μακρά μου! λέγει ἡ Νίνα τι ἔκαμα! Ο! πῶς θὰ θυμάσῃ τώρα ὁ Γιακουμῆς" θαρρῶ... καλλίτερα εἶνε νὰ τὰ σκουπίσω.

— Αρπάζει λοιπὸν τὴν σκουπία καὶ σαρόνει πρόσεκτικά δύοντας τὸν ποτάμι, μιὰ ωράδα φωτιά. Καὶ θετερά ἀπὸ ὄλγην ὥραν, τὸ χέλι, κομμένο μικρά κομμάτια, ἀπλόνεται ἐπάνω στὸν ποτάμιον.

— Αλλὰ ποιὸς ἔργεται μὲ τόσον σιγανὰ δήματα δύσιων τῆς; Ο Γιακουμῆς! "Ω! ἀμά εἶδε τι ἔκαμεν ἡ μικρὰ κυρία, ἔθυμωτε, ἐκοκκίνισε, αγρίεψε, και εἶπε πῶς θὰ είνη τοῦ πατέρος τῆς, νὰ μάθη της τὸ ζητήσῃ.

— Καὶ δὲν ἄργησε νὰ συμβῇ αὐτῷ.

— Μίαν, ἡμέραν ὁ Γιακουμῆς ὁ περιβολάρης ἔτακτοποιοῦσε τοὺς σπόρους του καὶ ἐπειριπούεται τές γλάστρες του μέσα εἰς τὴν σέρραν, ὅταν ἡ Νίνα ἥλθε βιαστική καὶ πρόθυμη νὰ τὸν βοηθήσῃ καὶ νὰ τὸν συμβουλεύσῃ μὲ τὰς σοφάς της κουζίναν, νὰ μπερδεύεται εἰς τὸ πλυσταρέι, νὰ "φυτρόνη ἐπὶ τέλους, ἐκεὶ ὅπου δέν τὴν σπέρνουν" — ὅπως λέγει ὁ περιβολάρης τοῦ ἔξοχικού σπιτιού του.

— Καλέ, Γιακουμῆ! καλέ, τ' εἶνε αὐτό, αὐτὸν τὸ λουλούδιον εἶνε πολὺ μεγάλο γι' αὐτή τὴ γλαστρίτισα. Βγάλ' το καὶ βάλε το στὴ μεγάλη, ποῦ ἔχει τὸ μικρό . . . Νά το ξεροίζωσε τὸ μικρό.

— Μήν το είπῃς, καϊμένει Γιακουμῆ, γιὰ νὰ βάλῃς τὸ μεγάλο;

— "Αφισέ τες τές γλάστρες δύος εἶνε, κυρία μου, λέγει ὁ περιβολάρης, γιὰ νὰ μὴν καλάσσουν τὰ λουλούδια. Πήγαινε καλλίτερα ἔξω καὶ σπειρε... .

— Ναί, μὰ τὴν ἄλλη φορὰν ποῦ ἐσπειρα, μοῦ εἶπες πῶς ἔξερριζωσα κατίρριζες... Λοιπόν, θα καθήσω εἰς σπάνιες... Λοιπόν, θα καθήσω εἰς τὸ στρώματα, ποῦ ἡσαν σὰν σκάλα.

— "Αφοῦ εἶνε ἔτοι, καθήσεις ησυχη στὴ γωνιά, καὶ κύτταξε τὶ κάμνω ἔγω, νὰ μαθαίνης... λέγει ὁ Γιακουμῆς.

— Πολὺ καλά, εἶπεν ἡ Νίνα, καὶ ἐπῆγε κ' ἐσπαλάωσε σὲ μιὰ ὑψηλή ἑταῖρά της παρακαλοῦν μὲ τόσα κιλάματα. Καλέ, δὲν εἶνε καλλίτερα εἰς τὸ σχολεῖον;

— "Απὸ ἔκει ἔβλεπε τὸ ὄπιναντι πάρει, καὶ εἶδεν ἐπάνω εἰς αὐτὸν ἔνα μικρὸν κουτί χωρισμένο εἰς μικρὰ-μικρὰ χωρίσματα, καὶ κάθε χωρίσματα, καὶ κάθε χωρίσματα ἡτο γεμάτο μετόπους.

— Ο! νὰ σας βοηθήσω κ' ἔγω! λέγει ἡ Νίνα, καὶ ἀπάζει μὲ τὰ χεράκια της τὴν ἄκραν μιᾶς μάλινης κουβέρτας.

— Τί περίεργα μαῦρα πραγματάκια, ἐσυλλογίστηκε ἀπὸ μέσα της ἡ Νίνα. Τρώγονται ἀράγε; ; "Ηθελα νάχευγε ὁ Γιακουμῆς γιὰ νὰ πάρω μερικά νὰ ίδω τὲ εἶνε.

— Πράγματικός ὁ Γιακουμῆς ἐπῆγεν εἰς τὴν κουζίνα της, καὶ ἡ Νίνα ἐκαλίσθη καταγῆς.

— Εἶδες ποῦ ἀνακατεύεται στὲς ἔνεγκους δουλειές; Στάσου νὰ δούμες μὴν ἐκτύπωσες . . . τῆς λέγει ἡ Κυριακούλα:

— Δὲν εἶγε τίποτε, ἀπαντᾷ ἡ Νίνα.

— Φώτο, προσέκεις γιατὶ ἡ γάτα θὰ φύγη τὸν παπαγάλο του.

— Μὴ φοβάσσαι, Ιάκωβε! Οι παπαγάλοι εἰσὶν ἔκαπεις καὶ πουκουσές.

— Εστάλη τὸν πετσιάνον τοὺς δεκάνους.

— Τούτη τὴν ουράνη τοὺς δεκάνους.

μον ([ΕΕ] βραβείον έστειλα: ή ἐπιστολή σου ώς πάντοτε φραιστάνη) Λούλουδη τῆς Καρδίδας ([ΕΕΕ] μὲ μεγάλην προσκόην ἔδιδασσα καὶ τὴν περιγραφὴν τῆς ἔκδομης καὶ τὰ ποιῆσα σύν· καλλίτερα μοῦ θέρες τὸ ἐπιγραφέμενον «Ἀνεπιμόνη»* Ἐπίτιδα τῶν Λυστροχών (τὰ ἔστειλα καὶ πάλιν εἰς Θήβας, διότι δὲν μόνον ἐσφελοτεῖς τὴν ἐδῶ διεύθυνσαν σου) Μικράν Καλλιτέλγριδα (εὐγε διὰ τὸ ἀριστά: ναὶ εἰς τὸ σχολεῖον ποῦ θε δύπλης, θε εὐηγε πολλάς φίλας μοῦ) Φρεσοίριος τῆς Μονεμβασίας, Κυρίαρχη τὰς Καμελίας (ἡ ἐπιστολή, περὶ τῆς ὁπολας μοῦ γράφεις, δὲν ἐλήσθη) Ἐλληνοπούλων (καὶ ἡ ἐπιστολή σου ἐλήσθη καὶ του ἔστειλα τὸ 29ον φύλλον) Ἐνσαθλαν Βλουμᾶ (ἔστειλα τους τόμους) Φίλημα τοῦ Κύματος (ἡ ἐπιστολή σου σύντομος, χομψή καὶ ώραια· τιμοκατάλογος ἔστειλα εἰπὲ εἰς τὸ Ρεύμα τῆς Ηροποτίδας, — τὸ διατον κάλιτα ἐνθυμούμαι, — δει ὑπάρχουν τὰ φυλλάδια ποῦ ζητεῖ καὶ τιμῶνται: 15 λεπτά ἔκαστον) Φιλοπάτιριδα, Ἀδά (τιμοκατάλογος ἔστειλα: ή φωτογραφίεις μπορεῖς νὰ δημοσιεύσῃ μὲ μόνον τὸ φευδώνυμον, ώστε την περιμένων ἀνυπομόνως) Σφατκήριαν Σαραρόσα, Χαϊδεμπέταν Βασιλοπούλων (οὗτος καὶ τὸ λόθις ἐπωάθη «βοσκοπούλα» ἀντὶ «βασιλοπούλα») Αγαριδαν Ψυχήν ([Ε] διὰ τὴν περιγραφὴν του ταξειδίου πρὸς τὴν πατρίδα) πραγματικῶς μοῦ μετέβωσες ὅλην σου τὴν χαράν) Ἐθμεράλδαν (καὶ τὰς ἡλθε· περιμένων τὰς ἐγκυώσεις σου) Ταπεινό Γιανερίου (μὴν ἐκπλήττεσαι, ἔτοις εἰνα, δὲν σημασίᾳ πιωχαὶ οἰογενεῖαι εἶναι τόσους πολλατ, ώστε αἱ πλούσιαι δὲν εἰνε δυνατὸν νὰ τας βιομήσουν δλας, ἔνως δὲν διάλεις δὲν λεπτε πάγιοτε, ἀλλαὶ οἱ ἔρανοι εἶναι καθημερινοὶ καὶ δὲν ηὔερες κανεῖς ποῦ νὰ πρωτοδώσῃ) Διάβολον Ἐσπερινὸν (δει διὰ τὰ δύνων δραστήρων τὸν πολλατ, ώστε αἱ πλούσιαι δὲν εἰνε δυνατὸν νὰ τας βιομήσουν δλας, ἔνως δὲν διάλεις δὲν λεπτε πάγιοτε, ἀλλαὶ οἱ ἔρανοι εἶναι καθημερινοὶ δὲν ηὔερες κανεῖς ποῦ νὰ πρωτοδώσῃ) Ποθεῖτον Ἀράμηνοιν (χοὶρων που ἔγινε καλά· τίρα ποῦ δὲν ὑπάρχει πρόσκομμα γρόφεις μους συνγάν· ἀλλα μηλησμονῆς νὰ σημείωνη, καὶ τόνομα σου) Ἀπόγονον τοῦ Νεστορού (ἔχει καλῶς τὰ ἔστειλα) Ἀριελ καλ. καλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλεβα μετὰ τὴν 18 Αὐγούστου, θα παντήσω εἰς τὸ πρόσεγες

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λόρεις δεκταὶ μέχρι τῆς 29 Σεπτεμβρίου. Οἱ χρηστὲς εὖν λόσια, τὴν τὸν διότον δεον νὰ γράψουσι τὰς λόσιας των οἱ διαγνωσμένους, πυλεῖται τὸ τῷ Γραφεῖον μας εἰς φανέλους, ὃν κατοπίν πολλές εἴναι 20 φύλλα καὶ επιμέτρου φ. 1

423. Λεξιγριφος.

Ἐνε σύμμισον μὲ ρήμα
Καὶ φωνήν ἀν κολλήσῃ,
Μιαν χώραν παραχρῆμα
Τῆς Ἀστιας θάπαρτίσῃ.

Ἐσταλη υπὸ τοῦ Φρού-Φρού.

424. Στοιχειόγρεφος.

Οὔτε λεπτὸν στὸν Ὄλυμπον δὲν μένει
Ἄν τῆς ἀλλόρες, λύτα, ἔνα γράμμα.
Ἄλλα στὴν γῆν ἐνδόξως καταβαῖνε,
Βασίσσοσ νὰ γίνη ἐν τῷ ὄμα.

Ἐσταλη υπὸ τῆς Ιδαίας Επικούρετος.

425. Τονόγρεφος.

Ἐγινε τέρας μυθικὸς
πόλις Ἐλληνική,
Κ' ἐμένατε μπροστά σ' αὐτό
τὸ θαύμα ἐκτατικοί.

Ἄμ' τέτοιο θαύμα καὶ ἔγω

μηποῦ εύθυνος νὰ κάνω,

Ἄν ἀνεβάτω μοναχός

τὸν τόνον παραπάνω.

Ἐσταλη υπὸ τοῦ Αγρίνιου Ιακώ.

426. Αλγυματ δημιουρησ.

Τὸ φεῖδι τρέψει τὴν πατέσσα
Κ' ἥλασσα τὸ φεῖδι,

Καὶ στοῦ φεῖδιοῦ τὴν κεφαλὴν
Φεγγάρι λαμπυρίζει.

Ἐσταλη υπὸ τοῦ Κλεόδορου.

427. Αστέρι.

Νάνικαταστάθιοῦν διά γραμ-

μάτων οὐτως, ώστε

υάνιγνωσκεται: καὶ

οὐτως ἀρχαια πρωτεύ-

ουσα, δριζοντως: αἱ

τοκράτειρα, διαγνι-

ώς δὲ ἀρχαια βιστίσσα καὶ πρόσεπον μεθ-

λογικόν.

Ἐσταλη υπὸ Αθανάσιου Μανούσεν.

428-430. Συρπλήσσωσις Φράσεων.

1) — ἔστιν — τις — διὰ —.

2) Καὶ — δι — καὶ — κολάσεται.

3) — τῶν — πατρίδος —.

Ἐσταλη υπὸ τῆς Λαζαρίδης Κερκίνας.

431-433. Μαγηνή Συλλαβῆ.

Τῇ ἀνταλλαγῇ τριβὴν γραμμάτων ἔκστητης

τῶν κάτω: λέξεων, διὰ μᾶς καὶ πάντοτε τῆς

αὐτῆς συλλαβῆς, συγματιζονται: ἀλλαὶ τόσαις

λέξεων, πασσαι χώρια ὄντοματα τοῦ αὐτοῦ εἰδον:

λέξεων τῆς τοῦ Κενταύρου.

436. Ποικίλη Ακροστιχίς.

Τὸ πρῶτον γράμμα τῆς: πρώτη; τῶν ζητου-

μένων λέξεων, τὸ δεύτερον τῆς: δευτέρας, τὸ

τρίτον τῆς: τρίτης καὶ οὐτως καθεξῆς; συγματι-

ζους παταρόν:

1, Σάτυρος, 2, Εύρωπασκον Βασιλίσσιον, 3,

"Ορος" Ἐλλάδος, 4, Μία τῶν Μοιρῶν, 5,

Πόλεις ισπανική, 6, "Ουμα κύρων, 7, Πρα-

σωτῶν τῆς Αγ. Γραφῆς, 8, Σύζυγος πιστή

9, Μέγας ίχθυς.

Ἐσταλη απὸ τὸ Ερμον Οὐρανὸν

437. Φωνητόποιπον.

κ — στριτε — χρκε — ξλο — κα

Ἐσταλη υπὸ τοῦ Δο-Ρε-Μί

438. Γρήφας.

τι — τι — τι —

Οι: ην, ην, ην τι ληγς τι ασσοι Α

Ο — τι — τι —

τι —

Ἐσταλη υπὸ τοῦ Αναστού τοῦ Βασιλέως

ΔΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ασκήσιων τὸ φύλλον 23.

ΛΕΞΗΣ

τῶν Πνευματικῶν Ασκήσιων τὸ φύλλον 23.

290. Ιαστίς (ἥ, ἀστίς.) — 291. Βια-

θεάς. — 292. Λέρος-λέρος.

293. Ν — 294. ΔΑΦΝΗ

Ψ ΑΡ — Υ ΛΛ Ο Σ

Ν Α Ν Ο Σ — Μ Ι Ν Ω Σ

Ρ Ο Η — Α Ι Ν Ο Σ

Σ — Ε Τ Ο Σ

295-296. 1. Ζρα, Ἡρα, ἡρ, ἡν, μήν. 2,

Μήν, ἡν, ἄς, ἄλ, ἄλλος, ἔος, ἔτος. —

297. Νάραιέσην 5938 ἀπὸ 6725. — 298.

ΚΙΘΑΡΑ-ΣΜΥΡΝΗ (Κάλσος, Ιδιών, Θαγμος,

Ακρίς, Ρήνος, Αθηνᾶ.) — 299. Αχε-

ριστον ενεργετεῖς, νεκρὸν θυματεῖσις, — 500.

Τὸ μικρὸν ἐν καιρῷ μέγα ἔστι. — 301. [Η

λύσις τῆς Μαγικῆς Βίκον] θὲ δημοσιεύσῃ εἰς

τὴν Ἀλληλογραφίαν τοῦ προτεχοῦς φύλλου.]

Πρότας δ Νεκτού (24 εἰκόνες) ἀδετο:

φρ. 3,50· χρυσόδ. φρ. 5.

Ο Πυρειοπόλης (24 εἰκόνες) ἀδετο:

φρ. 3,50· χρυσόδ. φρ. 5.

Ταῦρος Πατρίδος (25 εἰκόνες) ἀδετο:

φρ. 3,50· χρυσόδ. φρ. 5.

Ο Φωτης. "Εμμετρον Δαγήμηα ύπο

Χρ. Σαμαρτσίδου, φρ. 0,60.

ΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΙΩΣ»

Απὸ ίης Σεπτεμβρίου, τὰ Γραφεῖα